

1. ULTIMÁTUM

Bello,

~~*— nechápu, proč nutíš Charlieho, aby Billymu podstrkoval vzkazy pro mě, jako bychom byli ve druhé třídě — kdybych s tebou chtěl mluvit, tak bych ti zvedl —*~~

~~*— To ty jsi to rozhodla, chápeš? Nemůžeš mít obojí, když —*~~

~~*— Co je na slovech „nepřítelé na život a na smrt“ tak složitého, že je nedovedeš —*~~

~~*— Koukni, já vím, že se chovám jako vůl, ale jinak to nejde —*~~

~~*— Nemůžeme být kamarádi, když trávíš všechn čas s partou —*~~

~~*— Když na tebe moc myslím, je to ještě horší, takže už mi nepiš —*~~

Jo, taky se mi po tobě stýská. Hodně. Tím se ale nic nemění. Promiň.

Jacob

Přejela jsem prsty po stránce a po hmatu cítila vroubky, kde přitiskl pero na papír tak silně, že ho div neprotrhl. Dovedla jsem si ho představit, jak to psal – jak čmáral rozložená písmena svým nedbalým rukopisem, jak škrtal řádku po řádce, když slova nevyzněla podle jeho představ, možná dokonce v obrovské ruce zlomil pero; to by vysvětlovalo ty kaňky. Dokázala jsem si představit, jak se nespokojeně mračil a krabatil čelo. Kdybych u toho byla, možná bych se smála. *Aby sis neudělal uzel na mozku, Jacobe,* dobírala bych si ho. *Prostě to ze sebe vysyp.*

Smích bylo to poslední, nač jsem měla chuť, když jsem si znovu pročetla ta slova, která jsem už stejně uměla zpaměti. Jeho odpověď na můj prosebný vzkaz – který jsem mu poslala po Charliem a prostřednictvím Billyho jako nějaká druhačka,

jak podotkl – mě nijak nepřekvapila. Věděla jsem, co v ní bude stát ještě dřív, než jsem ji otevřela.

Překvapením pro mě bylo, jak hluboce mě každý přeškrtnutý řádek ranil – jako kdybych se pořezala o ostré hroty písmenek. A nejen to, za každou rozhněvanou nedokončenou větou se skrývalo jezero bolesti; a ta Jacobova bolest mě zraňovala hlouběji než moje vlastní.

Zatímco jsem nad tím uvažovala, dolehl ke mně z kuchyně pach spáleniny a kouře. V jiné domácnosti by možná skutečnost, že vaří někdo jiný než já, nebyla důvodem k panice, ale tady jsem musela zasáhnout.

Zastrčila jsem zmačkaný papír do zadní kapsy kalhot a vmžiku jsem byla dole.

Sklenice omáčky na špagety, kterou Charlie strčil do mikrovlnky, objížděla teprve první kolečko, když jsem s trhnutím otevřela dvířka a vytáhla ji ven.

„Udělal jsem snad něco špatně?“ divil se Charlie.

„Tati, napřed musíš sundat víčko. Kov do mikrovlnky nepatří.“ Při těch slovech jsem honem odšroubovala víčko, nalila polovinu omáčky do misky, pak jsem misku vrátila do mikrovlnky a sklenici zpátky do ledničky; nastavila jsem čas a stiskla start.

Charlie sledoval moje počínání s našpulenými rty. „Nudle jsem uvařil správně?“

Podívala jsem se na pánev na sporáku – zdroj pachu, který mě prve vyburcoval. „Neuškodí, když to budeš míchat,“ řekla jsem mírně. Našla jsem lžící a pokusila se roztrhat kašovitý chuchvalec, který se připekl ke dnu.

Charlie si povzdechl.

„Tak co se tady děje, k čemu to všechno?“ zeptala jsem se ho.

Založil si ruce na prsou a zadním oknem pozoroval liják venku. „Nevím, o čem mluvíš,“ zabručel.

Byla jsem zmatená. Charlie vaří? A proč se u toho tváří tak kysele? Vždyť Edward ještě nepřišel; táta si obvykle tohle chování schovával pro mého kluka. Snažil se, seč mohl, aby mu každým slovem a gestem dal najevo, že tu není vítán. Jeho sna-

hy ovšem nebyly nutné – Edward přesně věděl, co si můj otec myslí, i bez toho divadýlka.

Při slovu *kluk* jsem se začala kousat do tváře a zase se mě zmocnilo to známé napětí. Tohle slovo ani zdaleka nevystihovalo, co jsem cítila – pro věčnou oddanost potřebujete expresivnější výraz... Ale slova jako *souzeno* a *osud* zněla přílišně sentimentálně, když je člověk použil v běžném rozhovoru.

Edward měl na mysli jiné slovo, a právě ono bylo zdrojem napětí, které jsem cítila. Trnuly mi zuby už při pouhém pomyslení.

Snoubenka. Brrr. Při té představě jsem se otřásla.

„Uniklo mi něco? Odkdy vaříš večere?“ zeptala jsem se Charlieho. Hodila jsem těstovinovou hroudu do vroucí vody a sledovala, jak tam poskakuje. „No, spíš bych měla říct *po-koušíš* se vařit, vid’.“

Charlie pokrčil rameny. „Není žádný zákon, který by říkal, že ve vlastním domě nesmím vařit.“

„Ty jsi odborník,“ odpověděla jsem a s úsměvem se podívala na odznak přišpendlený k jeho kožené bundě.

„Haha. Vtipné.“ Můj pohled mu připomněl, že ji má ještě na sobě, tak se z ní vysoukal a pověsil ji na háček, který měl vyhrazený pro sebe. Visel tam i opasek se služební pistolí – už několik týdnů necítil potřebu brát ho s sebou na stanici. Městečko Forks ve státě Washington netrápila žádná záhadná zmizení, nikdo nechodil nahlásit, že spatřil obrovského tajemného vlka ve věčně deštivých lesích...

Mlčky jsem míchala nudle a říkala si, že až nadejde vhodná chvíle, Charlie sám začne vyprávět o tom, co ho trápí. Můj táta nebyl žádný mluvka, a úsilí vydané na přípravu večere, ke které si se mnou chtěl sednout, dávalo jasně najevo, že máme před sebou netypicky dlouhý rozhovor.

Mechanicky jsem se podívala na hodiny – což jsem touhle dobou dělávala každých pár minut. Zbývala necelá půlhodina.

Odpoledne bývala z celého dne nejprotivnější. Od té doby, co na mě můj kdysi nejlepší přítel (a vlkodlak) Jacob Black

prozradil, že jsem potají jezdila na motorce – té zrady se dopustil proto, abych dostala domácí vězení a nemohla trávit čas s Edwardem Cullenem, svým klukem (upírem) – měl Edward dovoleno vídat mě jenom od sedmi do půl desáté večer, vždycky v mezích našeho domu a pod dohledem spolehlivě nabručeného táty.

Tenhle trest následoval bezprostředně po trochu méně přísném domácím vězení, které jsem si vysloužila za nevysvětlené třídní zmizení a epizodku se skokem z útesu.

Samozřejmě jsem Edwarda stále vídala ve škole, protože s tím Charlie nemohl nic nadělat. A pak také Edward trávil téměř každou noc u mě v pokoji, ale o tom Charlie neměl tušení. Edwardova schopnost lehce a tiše vyšplhat do mého okna v prvním poschodí byla téměř tak užitečná jako jeho schopnost číst Charlieho myšlenky.

Takže odpoledne byla jediná část dne, kterou jsem musela vydržet bez Edwarda, a přesto jsem vždycky byla neklidná a hodiny se mi nesnesitelně vlekly. Ale snášela jsem svůj trest bez reptání, zaprvé proto, že jsem věděla, že si ho zasloužím, a zadruhé proto, že jsem tatínkovi nechtěla ubližovat tím, že bych se teď odstěhovala. Na obzoru se totiž rýsovalo mnohem trvalejší odloučení, o kterém Charlie sice nevěděl, ale které se nezadržitelně blížilo.

Tatínek se s brčením posadil ke stolu a rozložil si před sebe vlhké noviny; za pár vteřin nesouhlasně zamlaskal jazykem.

„Nevím, proč ty noviny čteš, tati. Jenom tě to vždycky vytočí.“

Nevšímal si mě, vrčel na noviny v rukou. „A kvůli tomuhle chtějí všichni žít v malém městě! To je neuvěřitelné.“

„Tak copak nám velkoměsta provedla tentokrát?“

„Seattle se uchází o titul města s největším počtem vražd v zemi. Pět nevyřešených vražd za poslední dva týdny. Dovedeš si to představit, takhle žít?“

„Myslím, že Phoenix je ve statistice vražd ještě výš, tati. Já jsem tam *žila*.“ A nikdy mi nehrozilo, že by mě někdo chtěl zabít, dokud jsem se nepřestěhovala do tohoto bezpečného

OBSAH

Předmluva	
1. Ultimátum	5
2. Vytáčka	30
3. Motivace	53
4. Příroda	73
5. Otisk	89
6. Švýcarsko	103
7. Nešťastný konec	120
8. Nálada	135
9. Cíl	153
10. Pach	166
11. Legendy	184
12. Čas	205
13. Novorozený	220
14. Prohlášení	237
15. Sázka	251
16. Epocha	265
17. Spojenectví	280
18. Instruktaž	293
19. Sobec	314
20. Kompromis	332
21. Stopy	352
22. Oheň a led	372
23. Zrůda	386
24. Náhlé rozhodnutí	404
25. Zrcadlo	421
26. Etika	440
27. Potřeby	459
Epilog – volba	471